

(tvcn)

WEZEN HEBBEN OOK EEN THUIS: een bezoek aan de Wezenschool van Yushu, provincie Qinghai

tekst: Zhang Peng illustraties: Li Bing redactie: Li Wei

[onderschriften bij foto's op p. 158:]

Kinderen van verschillende klassen (niveaus) hebben samen gymnastiekles.

De kinderen zijn erg blij met de nieuwe leerboeken die ze hebben gekregen.

Ernstig luisteren naar de les van de onderwijzeres.

[p. 159 met advertentie voor de nieuwe Mistubishi Grandis is niet vertaald]

[op p. 160:]

Een hoek van het schoolterrein.

Hardop de tekst voordragen.

Op het schoolbord sommen maken.

[op p. 162:]

Bij het leren zijn de kinderen heel serieus.

Voor de camera voelen ze zich helemaal niet verlegen.

De kinderen leren een vreemde taal.

[hoofdstekst:]

Het is weer een dag met prachtige zonneschijn zoals gewoonlijk op de hoogvlakte van Tibet en Qinghai. Op deze dag komen er op het stille, schone, ordelijke schoolterrein van de Wezenschool van Yushu in de provincie Qinghai achtereenvolgens twee nieuwe leerlingen aan. De ene is het dertienjarige meisje Dawa, van wie de ouders twee jaar geleden aan voedselvergiftiging zijn overleden. De andere is het meisje Deji uit het herdersgebied, de leerkrachten denken dat ze nog geen vier jaar oud is.

Hoewel ze geen ouders en geen gezin meer hebben, betekent dat niet dat ze geen liefde en zorg meer krijgen. Dawa en Deji, twee kinderen die elkaar oorspronkelijk helemaal niet kenden, zijn vanaf vandaag opgenomen in een nieuw gezin, zij zullen hier een leven met minimaal twaalf jaar school beginnen, en samen met andere wezen die hun ouders hebben verloren, de warmte en liefde zoals in een gezin krijgen.

De Wezenschool van Yushu in de provincie Qinghai is al elf jaar geleden opgericht. Nu zijn er meer dan tweehonderd kinderen op de school, van wie ongeveer 50 nieuwe leerlingen die binnen de tijd van een maand de een na de ander zijn aangekomen, met leeftijden van vier tot zo'n veertien jaar. Er zijn ruim tien leerkrachten.

(tvcn)

Wanneer precies op het middaguur van deze dag het hoofd van de school Nima Renzeng mij op het lege schoolplein heeft gebracht, komen een paar jongens en meisjes van onder de zon samen aanrennen, ze hebben een verlegen uitdrukking op hun gezichten, en trekken en duwen elkaar vol vuur om mijn bagage te mogen dragen. Zodra je de ogen ziet waarmee de kinderen je aanstaren, heb je het gevoel in een heel ongewone sfeer te zijn binnengetrepen. “De kinderen hebben allemaal een schooluniform,” legt schoolhoofd Nima uit, “die kinderen daar die geen uniform aan hebben, zijn pas aangekomen.” De kleine Deji draagt een jas van schapenvacht tot aan de voeten, dat is de typische kleding van het Tibetaanse herdersgebied, omdat zij zo jong is, krijgt zij de speciale aandacht van de leerkrachten. De hele dag wordt zij door de leerkrachten aan de hand geleid en vergezeld. En op de dag waarop Dawa op school aankwam, kreeg zij al nieuwe leerboeken en nieuwe beddengoed en lakens. Toen ik haar een paar uren daarna zag, zat ze al in het brandschone klaslokaal hardop te lezen. Geconcentreerd, als in trance, met helder klinkende stem.

Deze school wordt terecht een grote familie genoemd, want hier is niet alleen het onderwijs, maar ook het levensonderhoud van de kinderen een taak van de school. Alle kinderen wonen in de school, en van het eten en de gebruiksartikelen, beddengoed en kleding, tot aan verwarming en leermiddelen, het wordt allemaal door de school verschaft. De uitgaven van de school voor het levensonderhoud zijn wisselend, bijvoorbeeld de graanprijzen gaan nu eens omhoog en dan weer dalen ze. De school koopt [droge] koeienvlaaien als brandstof, maar door de vele regens van dit jaar zijn de vlaaien niet gemakkelijk droog geworden en dan stijgt de prijs. Schoolhoofd Nima zegt dat de kinderen veel aandacht nodig hebben, en de school moet ook beheerd worden, soms moet de discipline ook eens intensief aangehaald worden. Anders wordt het corveewerk almaar uitgesteld en vertraagd, en op het laatst helemaal niet meer gedaan. De gewoonte aankweken om serieus te werken zal later voor de kinderen van groot nut zijn. Bijvoorbeeld hygiënisch zijn, de dekbedden netjes opvouwen, zijn gezicht wassen, kleren wassen, de kamers schoonmaken enz.

Schoolhoofd Nima heeft een wens, zij wil bovenop de huidige eetzaal nog een verdieping bouwen. “Dan kunnen alle kinderen binnen eten.” Schoolhoofd Nima ziet er verlangend naar uit, “De huidige eetzaal is te klein, ze kunnen er niet allemaal in, veel kinderen eten nog buiten.”

In vergelijking met anderen hebben de kinderen die op de school leven en leren geluk gehad. Omdat, legt de leerkracht Danzeng uit, er in de prefectuur Yushu in totaal 49 streekgemeenten zijn, en iedere streekgemeente weer uit een aantal dorpen bestaat. Veel overleden echtparen hebben drie of vier kinderen achtergelaten. Bij elkaar opgeteld heeft elke streekgemeente wel enkele honderden wezen. Vanwege de beperkte financiële middelen van de school, kan elke streekgemeente maar eens in de drie jaar een wees naar de school sturen. De meeste kinderen hebben tegen de tijd dat ze twintig zijn nog steeds geen kans gehad om naar school te gaan.

In de school is het verantwoordelijkheidsgevoel van de leerkrachten de beste garantie voor het onderwijs aan de kinderen. De liefde voor de kinderen maakt dat de leerkrachten binnen en buiten de school niet alleen het werk van lesgeven op zich nemen. De vierentwintigjarige onderwijzeres Baima is dit jaar nog maar net op de school gekomen, maar zij weet al: “De

(tvcn)

kinderen hier zijn anders dan de kinderen elders,” zegt ze, “Andere kinderen hebben er geen last van als er eens wat van ze gezegd wordt of als ze worden uitgescholden, ze hebben toch een vader en moeder die van hen houdt. Maar tegen de kinderen hier durven we niet al te harde dingen te zeggen, ze zijn erg kwetsbaar.” Juf Baima geeft twee voorbeelden: “Mijn jongere zusje was op een keer met een leerlinge van hier van een jaar of tien aan het spelen. Onder het spelen vertelde van alles en nog wat over haar vader en moeder. Die leerlinge barstte toen in huilen uit. Mijn zusje schrok zich een ongeluk en durfde er niet meer over te praten. En een andere keer ging ik de leerlingen in de klas voor bij het oplezen van de lestekst, en toen ik bij de zin kwam: “Ik houd van pappa en ik houd van mamma,” keken alle leerlingen naar de grond en lazen niet mee. Ik zei meteen: “goed dan, dit stuk slaan we over.” Gewoonlijk geven de leerkrachten de leerlingen niet alleen les, maar zorgen ook voor hun dagelijks leven. Van punten slijpen tot aan kleren wassen en zich omkleden, en het repareren van allerlei gebruiksvoorwerpen zoals tafels, stoelen, kachels en fornuizen. Of de kleine kinderen wassen en dergelijke, heel veel dingen worden door de leerkrachten eigenhandig gedaan. Op feestdagen en in de vakanties worden sommige kinderen door familie opgehaald, en de achterblijvers worden verdeeld onder de leerkrachten en door hen mee naar huis genomen. Juf Baima zegt nog dat veel kinderen in het begin vreselijk huilen, maar het later hier fijn gaan vinden. Wat ze op school te eten krijgen is altijd beter dan wat ze vroeger thuis kregen. En de kinderen zijn ook heel gehoorzaam, ze zijn alleen bang dat niemand hen wil hebben.

Afgezien hiervan krijgen de kinderen hier ook een volledige opleiding. In het lokaal zag ik op de tafel van de onderwijzeres Gesang een lesplan liggen met als titel: “Laat de kinderen begrijpen waarom groen de kleur van het leven is.” Zonder enige twijfel heeft de toekomst van ons land een nieuwe generatie mensen om het land op te bouwen nodig die met onderwijs is grootgebracht. De kinderen leren op school Chinees, Tibetaans, Engels en wiskunde, en de school heeft ook gymnastieklessen opgezet. De leerkracht leert de kinderen onder de blauwe hemel het verschil tussen naar links draaien en naar rechts draaien. Juf Gesang heeft hier meer dan drie jaar lesgegeven en zegt dat de kinderen hier van verschillende leeftijden zijn en niet dezelfde vooruitgang maken. De pas aangekomen leerlingen zijn het moeilijkst om les te geven. Sommige kinderen komen uit de herdersgebieden, als je tegen hen zegt, “pak jullie potloden,” dan begrijpen ze niet wat een potlood is; als je zegt: “leg het leerboek open voor je,” begrijpen ze niet wat “leerboek” is. Als je met zo’n basis moet beginnen met lesgeven, kun je je wel voorstellen hoe moeilijk dat is; zonder voldoende liefde, heb je niet voldoende geduld en enthousiasme. Schoolhoofd Nima gaat ervan uit dat de kinderen na voltooiing van de opleiding hier voor honderd procent kunnen worden toegelaten op de onderbouw en bovenbouw van de middelbare school. Niet zo lang geleden heeft de school vijftig schoolverlaters doorgestuurd naar het hoger beroepsonderwijs. Hoewel ze huilend afscheid namen van de leerlingen, was het toch iets waar alle leerkrachten van de school trots op waren. Elke leerling nam een stukje van de bezieling van de leerkrachten met zich mee.

Tegen de avond komt de veertienjarige Zhuoma naar mijn kamer, en als zij ziet dat ik van kou onder de dekens ben gekropen, stopt zij meteen een paar droge koeienvlaaien in de kachel, steekt die handig aan en zet theewater op. Niet lang daarna komt zij met een volle kop hete boterthee voetje voor voetje naar mij toeschuiven. Wij gaan samen bij het vuur van de kachel zitten theedrinken en praten, en drinken net zolang tot we over ons hele lichaam lekker warm

(tvcn)

zijn geworden. Nadat we zijn opgewarmd, neemt Zhuoma mij mee om televisie te kijken, de school vertoont een film op VCD aan de kinderen, waarin juist de prachtige geografische verscheidenheid van ons vaderland wordt vertoond. De kinderen zitten dicht opeengepakt in de kamer met veel plezier te kijken. Zhuoma loopt met mij aan de hand de kamer binnen. Ze laat me even wachten en komt dan met twee krukjes terug. Ik laat haar voor mij zitten, en wanneer er iemand langs loopt, omklemt ze met beide armen mijn been vast, heel strak, en laat me de hele tijd niet meer los.

Als ik een paar dagen later de kleine Deji weer zie, herken ik haar bijna niet meer, en dat is niet alleen omdat ze nieuwe kleren aan heeft – de leerkracht zei dat op de oude jas van schapenvacht en in de blouse die ze eerst droeg allemaal luizen zaten – maar het was vanwege de verandering van haar gezichtsuitdrukking. Toen ze pas gekomen was huilde de kleine Deji nog uit alle macht, maar nu was ze gewassen, had van top tot teen nieuwe kleren aan, en droeg ook nog nieuwe schoenen. Als je haar blij gezicht en stralende glimlach zag, kon je je heel moeilijk voorstellen dat dit een klein meisje was dat haar ouders had verloren. Een leerkracht had haar ook nog een flesje met gezichtsolie gegeven, heerlijk ruikend, de kleine Deji klemde het stevig in haar beide handjes. Hoewel ze nog niet begreep wat naar school gaan was, zat ze wel al helemaal op haar gemak in het lokaal, en smeerde genoeglijk een potje olie op haar gezicht. En ook smeerde ze het voortdurend op het gezicht van een ouder tafelgenootje, waaraan dat meisje steeds probeerde te ontkomen. Onder de liefde van de leerkrachten die net als familieleden zijn, is van nu af aan een nieuw, gelukkig leven voor de kleine Deji begonnen.

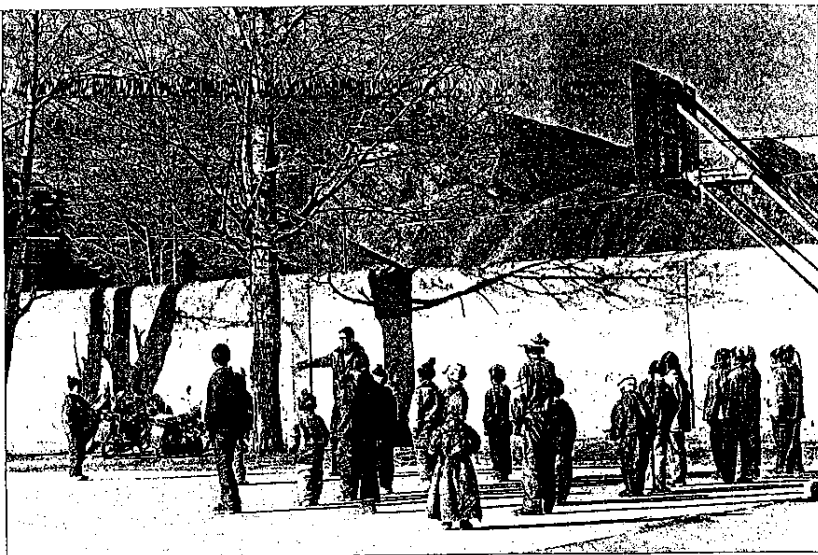
N.B.: Mandarijnse eigennamen kunnen in het Nederlands op verschillende manieren worden weergegeven. Hierdoor kan het zijn dat de spelling van de eigennamen afwijkt van de spelling zoals gehanteerd in overige documenten van de houder(s).

Eindhoven, 25-2-2005

Vertaling nr.: 1194461

Tolk- en Vertaalcentrum Nederland verklaart hierbij dat het bovenstaande een vertaling is van het aangehechte document. Tolk- en Vertaalcentrum neemt geen verantwoording voor de inhoud hiervan.
Deze vertaling is gedrukt op papier dat is voorzien van een kleurenvignet en is op het aanhechtingspunt aan het vertaalde document voorzien van een reliëfstempel.

不同年级的孩子一起上体育课
Class is out, time to play

孤儿也有家 —— 访青海省玉树孤儿学校

原文：张蔚 图片：李兴 编辑：李卫

又是青藏高原上惯有的阳光明媚的一天。这一天，青海省玉树孤儿学校宁静、清洁，整齐的校园里相继来了两个新学生。一个是十三岁的小姑娘达娃，她的父母在两年以前不幸死于食物中毒。另一个是从牧区来的小姑娘德吉，老师们估计小德吉的年龄还不到四岁。

虽然没有了父母，失去了家庭，但却并不意味着从此不被关爱。达娃和德吉，这两个原本素不相识的孩子，从今天起融入了一个新的大家庭，将要在这里开始她们至少十二年的学习生活，并且和其他失去父母的孤儿们在一起，共同得到家庭般的温暖关怀。

青海省玉树孤儿学校建校已经十一年整，现在学校里有二百多名学生，其中差不多五十名新生是在一个月之内陆陆续续到来的，年龄从四岁到十三岁。教师有十几位。

这天正午，孤儿学校的尼玛仁增校长带我刚一起来到学校空旷的广场上，太阳底下的几个男孩女孩就一起跑过来，表情还很腼腆，却已经在热情地争着抢着抬行李。一看到孩子们望着你的眼睛，就感觉自己走进了一个颇不寻常的气氛里。“孩子们都有校服，”尼玛校长介绍说，“那边那些没穿校服的都是刚来的。”小德吉穿了件长及脚面的羊皮袄，这是藏族牧区典型的衣着，因为年龄太小的缘故，更是得到了老师们的特别照顾，她整天一直都被老师们牵着手，被老师们围着。而达娃来到学校的当天，就领了新课本，新的被褥床单。几小时后再看到她时，已经坐在干干净净的教室里念起书来了。气定神若，声音清脆。

孩子们拿到新课本非常高兴
Hitting the books: new
textbooks are precious to
children from poor

认真听老师讲课
No longer alone, orphans
have a chance to learn

爱家男人谈家用车

——新家庭轿旅车三菱格蓝迪

选择家用车的男人，一定是注重家庭生活品质的男人。日前，一直致力于打造精品车型的三菱汽车，针对这些爱家男人，推出一款新家庭轿旅车三菱格蓝迪。它不仅外形时尚前卫，而且具备了出类拔萃的家用功能，为家用车树立了新的标准。这次，我们特意请来3位格蓝迪的车主，来听听他们的感受。

Tony 33岁
创意总监 驾龄6年

我是学设计出身的，选车的时候特别注重车的造型和细节。几年前买第一辆车，就是因为喜欢它的外形。当然，买家庭用车考虑的事情就要多一些，比如空间啊、功能啊等等，目前市场上满足这些条件的多功能车并不少，因此外观仍然成了我买家用车考虑的首要因素。

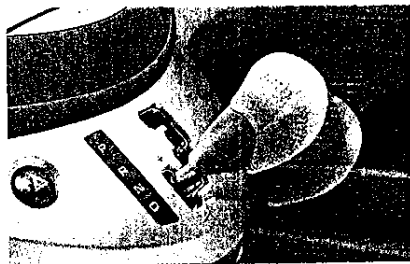
看到格蓝迪的第一眼确实被它的漂亮造型吸引住了。它的前脸设计很有气势，一下子从其它车当中跳脱出来，还有箭形前大灯、流线型侧窗，包括组合式LED尾灯设计，都很有视觉冲击力，越看越有运动车的味道。车内设计也一点不马虎，双色调的内部空间看起来很活泼，完全没有商务车空间的那种沉闷。我原来那辆轿车有一扇天窗已经让我很满意了，而格蓝迪的双天窗设计更是给我带来惊喜，坐在舒适的座椅上，顺势抬头，两扇天窗让我眼前一亮，感觉空间通透了许多。它的车身颜色设计也考虑得相当周全，有8种色调可以挑选，我最后选择了充满诱惑力的深红云母色。与一家人出去游玩，开这样的车，才有感觉！

康先生 36岁
市场开拓经理 驾龄8年

选家用车花了我不少时间，最终买下三菱格蓝迪是我们一家人一起决定的。说来好笑，选车的过程我主“外”，我虚荣心比较强，对车的外观要求比较高。其它方面都留给细心的妻子，让她主“内”，考量车的功能、动力、安全配备等等。

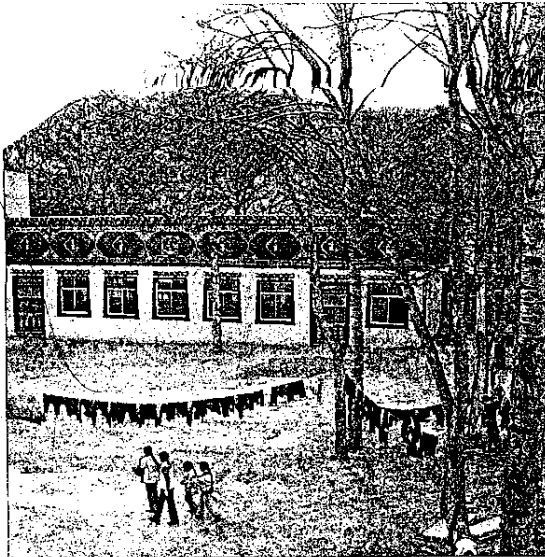
现在，车已买来一个月了，觉得开格蓝迪出去很有面子，有时我一个人也会开它出去兜兜风，享受一下被人关注的感觉。当然，让我们体会最深的还是它的空间布局设计，一家人出去特别方便。它的每个座椅都能单独调节，可以组合出十多种排列方式，操作起来也很快捷，短短几分钟内，就能排出一个理想的方案，让人和物各得其所，而且车内十多个储物空间让人感觉得心应手。还要说一下它的安全配置，这款车采用了高强度的直线框架设计，还配备了豪华车才有的侧面气囊和帘式气囊，共6个安全气囊将人围在当中，特有安全感。每逢周末，我们都会带上女儿、父母，以及各种装备，到郊区或周边城市享受家庭生活，格蓝迪为我们一家人增添了不少欢乐。

Allen 30岁
记者 驾龄4个月

玩了几个月朋友的车，朋友回国，我已经离不开车了，决定自己买一部。本来买第一辆车，三菱格蓝迪不在我的选择范围内。一直觉得多功能车笨重、呆板，不会有什么驾驶乐趣可言，虽然它的多用途对我们一家人也很重要。后来朋友向我极力推荐格蓝迪，我才开始关注它。

刚见到格蓝迪，我的第一感觉就是，三菱的多功能车怎么也这么有运动风范！就是因为格蓝迪的外形，我有了开它上路，进一步探究它性能的冲动。2.4升引擎的动力输出当然不会有澎湃的感觉，但绝对没有让我失望。三菱将这款中排量引擎调校得相当出色，而且它拥有可变气门正时机构，在各种路面上的表现都能用顺畅有力来形容。开了一段时间，我认识了三菱独有的INVECS-II智能型自动变速系统，这个系统的妙处在于它能够主动记忆驾驶者的习惯，并结合电脑中的驾驶程序进行分析，不管我在什么样的行驶条件下，它都能配合我及时换到最合适的档位，让我感受到了人与车之间的默契。考虑到我驾龄不长，也需要一部用作一家人出行的车，就将格蓝迪开回了家。接下来的几个周末，格蓝迪充分发挥了它作为高性能家用车的特长，我们家的生活节奏，也跟着明快生动了很多。

校园一角
Basic and simple, the school is yet unique in the region

朗读课文
Reading out loud

说这所学校是一个大家庭倒真是很恰当,在这儿除了教学,学生的生活也都由学校负担。所有的孩子都住在学校里,从吃的用的,铺的盖的,到穿衣,取暖,学习用具等,无一不是由学校负责承担。学校为此而付出的生活费用也不一定,比如粮食有时候涨价,有时候便宜。学校买牛粪做燃料,今年雨水多,牛粪不容易干,卖得就贵。尼玛校长说,孩子们要细心照顾,学校也要管理,有时候纪律要强化训练一下。不然的话做事都拖拖拉拉,慢慢腾腾的,最后就不做了。养成认真做事的习惯,对孩子们的将来会有好处。比如要讲卫生,被子要叠好,洗脸,洗衣服,打扫房间等等。

尼玛校长有一个愿望,想在现在的餐厅上再盖个二层楼。“那样孩子们就都可以坐在屋子里面吃饭了。”尼玛校长憧憬着。“现在的餐厅小,坐不下,很多孩子还在外面吃饭。”

相比之下,在学校里生活和学习的孩子们是幸运的。因为,根据学校的老师丹增介绍,玉树州总共有49个乡,每个乡又有数个村庄。许多已故的夫妇都留下三、四个孩子。数下来几乎每个乡都有几百名孤儿。局限于学校的财力,每三年每个乡可以有一个孤儿入学。大部分孩子等到二十岁也等不到自己上学。

学校里,老师们的责任心是孩子们接受教育的最好保证。对孩子们的爱心使老师们在学校内外担当起的不仅仅是教师的工作。二十四岁的女教师白玛今年刚来学校不久,就已经知道“这里的孩子与其他地方

的孩子不同,”她说:“别的孩子们说一句骂一句都不怕,有爸爸妈妈疼么。这里的孩子我们都不敢狠狠说,孩子们容易伤心。”白玛老师讲了两个例子。“我小妹妹有一次跟我们这里一个十几岁女学生一起玩,玩的时候就说了我爸爸怎么怎么,妈妈怎么怎么。那学生就哭起来了。把妹妹吓坏了,再也不敢说了。还有一次我上课领着学生念课文,念到一句我爱爸爸,我爱妈妈时,学生全都低了头,不念。我赶紧说,好好,我们不念这一段啊。”平时,老师们除了教课,还照顾学生们的生活。从削铅笔到洗衣换衣,到修理桌椅炉灶等各种用具,或者给年龄小些的孩子们洗澡等等,很多事情都由老师们亲自动手。每到节假日,一些孩子被亲戚接走,余下的就被老师们分头领回自己家中。白玛老师还说,很多孩子刚来的时候哭得挺厉

在黑板上答题
Question time, answers in chalk

对于学习，孩子们非常认真
Children like to study

面对镜头，他们一点儿都没有胆怯感
The children of herders, not many of these children are used to cameras

害，但后来就喜欢这里了。在学校里吃的都比原先家里的要好。而孩子们也容易听话，就怕不要他们。

除此以外，孩子们在这里受到的教育也很全面。在教研室，我就看到女教师格桑的桌子上放着一本教案，题目是《让学生们了解绿色为什么是生命之色》。毫无疑问的，家园的未来正等待着接受教育成长起来的新一代建设者们。孩子们在学校里学习语文，藏文，英文，数学，学校还开设了体育课。老师领着孩子们在蓝天下学着分辨左转和右转的不同。格桑老师在这里教了三年多，她说，孩子们年龄不同，进度不一样。新生是最不好教的。有些孩子从牧区来，跟他们说“拿起铅笔”，“铅笔”是什么不懂；说“翻开课本”，“课本”是什么不懂。在这样的一个基础上开始教学，难度就可想而知了，若没有足够的爱，也就不会有足够的耐心与热情。按照尼玛校长的设想，孩子们从这里毕业后，百分之百都能考上初中，高中。就在前不久，学校里刚刚送走了五十名毕业生去读大专。虽说是哭着和学生们告的别，但这却是全校老师都为之骄傲的一件事。每一个学生带走的都是全体教师的心血。

傍晚，十四岁的卓玛来到我的房间，看到冷得缩在被子里面的我，立刻就几块牛粪塞进炉膛里，利索地生起了火。紧接着开始煮茶。过了没多久就捧着满满一杯热热的酥油茶一步一挪一望地来到我面前。我们俩坐围着炉火边喝茶边说话，喝得浑身热乎乎的。暖和过来之后，卓玛拉着我去看电视，学校在给孩子们放VCD片，片子里正在介绍祖国美丽的地理

风光。孩子们挤了满满一屋子，看得津津有味。卓玛和我手拉着手走进屋子。她让我等着，过一会儿拿了两个凳子回来。我让她坐在我前面，边上有人过去时她就用两只胳膊弯过来搂了我的腿，搂得紧紧的，一直没松开。

几天以后，再看到小德吉的时候我几乎认不出她了，倒不仅仅是因为她换上了新装——老师们说换下来的羊皮袄和衬衣上全都是虱子，而是因为看到她变化了的神情。刚来的时候小德吉还拼命地哭，可是现在洗过了澡，从内衣到外衣换了一身，还有新的鞋子穿在脚上。把她给高兴的，一脸灿烂的笑模样，很难让人联想到这是个没有了父母的小姑娘。有位老师还给了她一瓶擦脸油，香喷喷的，小德吉两手捧着它不放。虽然还不懂什么是上学，却已经自在地坐在教室里，喜滋滋地把一盒油在自己脸上抹了又抹。又在同桌姐姐的脸上抹个没完，害得姐姐忙着躲闪不已。在老师们亲人般的关爱下，小德吉崭新的幸福生活从此开始了。⑥

孩子们在学习外语
Looking to a brighter future, orphans also study English